

روایت عبدالرحمن جزایری از هشت سال دفاع مقدس

این «همه با هم» است که معجزه می‌کند

امام خمینی (ره) در ابتدای پیروزی انقلاب برای آغاز به کار نهضت جهاد سازندگی بیان فرمودند. قدرت «جذب، هدایت و به‌کارگیری نیروها و امکانات مردمی» یگانه نقطه قوت جمهوری اسلامی ایران در مقابل ارتش منظم، آموزش دیده و با امکانات به روز بعثی بود. این عبارت به ظاهر ساده در دل خود سیل خروشان از صدها هزار نیروی داوطلب رزمی، هزاران گن انواع کالاهای اهدایی، صدها هزار بانوی خانه‌دار به عنوان پیشبران و روحیه بخش به نیروها، هزاران بانوی داوطلب در انواع فعالیت های درمانی و تدارکاتی و تغذیه‌ای و... چندصد هزار نیروی ماهر و

آن روز که صدام در رأس ارتش بعثی عراق، به پشتوانه قدرت‌های شرق و غرب عالم تصمیم به تدارک حمله‌ای همه جانبه به کشورمان گرفت، کمتر کسی به مخیله اش خطور می‌کرد که این جنگ تمام عیار، به فرصتی بی‌نظیر برای ملت ایران تبدیل شود. فرصت تجربه کردن و آموختن؛ تجربه تلاشی به معنای واقعی همه جانبه، برای رفع بحرانی به معنای واقعی بزرگ، اشغال مناطق و شهرهای مهمی از خاک کشور، به وجود آمدن تفرقه سیاسی در بین احزاب، رأی عدم کفایت مجلس به رئیس‌جمهور وقت، ترورهای گسترده در پایتخت و شهرهای مختلف کشور و ترور رئیس قوه قضائیه، اعضای حزب جمهوری اسلامی، رئیس‌جمهور، نخست‌وزیر و هیأت دولت، تنها در شش ماهه نخست سال ۱۳۶۰، از جمله اتفاقاتی بودند که هرکدام به تنهایی بزرگی ابعاد بحران را بخوبی نشان می‌دهند. اما از این طرف، قدرتی عجیب و ناشناخته برای بسیاری از تحلیلگران، بسرعت مقابل آن وضعیت پیچیده شکل گرفت و صف‌آرایی کرد. قدرتی نشأت گرفته از اراده جمعی ملت ایران برای پیشرفت در مسیر انقلاب نوپای اسلامی‌شان؛ قدرتی مبتنی بر شعار مترقی «همه با هم» که

سیدمحمدرضا
حسینی

نویسنده

